

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1259/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz (spr.)

SO Michał Chojnowski

Protokolant: protokolant sądowy Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 6 kwietnia 2017 r.

sprawy T. R., syna S. i R., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 22 kwietnia 2016 r. sygn. akt VIII K 949/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Michał Chojnowski

Sygn. akt VI Ka 1259/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i spowodowała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Przypomnieć należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykażeniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut taki jest skuteczny tylko wtedy, kiedy skarżący wykaże konkretne uchybienia w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd I instancji, stosujący reguły logicznego rozumowania, zasady wiedzy i doświadczenia

życiowego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2007 roku, sygn. akt WA 8/ 07, OSNwSK 2007/1/559; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 maja 2007 roku, sygn. akt II AKa 70/07, Prok. i Pr.-wkł. 2008/7-8/55). Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd bra-ku), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, teza 9 do art. 438 kpk).

Lektura apelacji wskazuje, że obrońca oskarżonego R. stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania szczególny akcent kładzie na to, iż ustalając stan faktyczny, sąd pominął istotne dla orzeczenia fakty wynikające z przeprowadzonych dowodów lub też je zniekształcił. Zarzut stawiany przez skarżącego w sprawie niniejszej dotyczy więc tzw. „błędu dowolności”, skoro zdaniem obrońcy oskarżonego wszystkie dowody stanowiły ową podstawę dowodową orzeczenia, a wobec tego zarzut odwoławczy ma tu charakter mieszany i obejmuje także obrazę prawa procesowego, a to art. 7 kpk. Taka konstrukcja zarzutu wskazuje, iż uchybieniem o charakterze pierwotnym jest tu obraza prawa procesowego tj. art. 7 kpk, a jedynie wtórnym błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zwłaszcza, że chodzi tu o taką obrazę art. 7 kpk, która miała wpływ na ustalenia faktyczne w zakresie w jakim sąd I instancji uznał, iż oskarżony przywłaszczył właśnie te, przypisane mu zaskarżonym wyrokiem przedmioty, nie definiując ich w sposób szczegółowy.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdziła stawiane przez obrońcę zarzuty. Sąd Rejonowy bez należytej staranności ocenił zgromadzone dowody, co skutkowało poczynieniem nieprecyzyjnych, tudzież wadliwych ustaleń faktycznych. Zważyć należy, iż w toku postępowania pokrzywdzony złożył do akt sprawy wykaz urządzeń, które powinny trafić do magazynu, a zostały zarejestrowane jako usługa. Wykaz ten zawiera szczegółowe dane dotyczące urządzeń takie jak: grupa produktu, nazwa produktu, zakupioną ilość, cenę zakupu, dane o rejestracji na magazynie, numer faktury i datę zakupu oraz - co istotne - kod produktu. Podkreślenia wymaga również fakt, iż co do większości urządzeń znajdujących się w wykazie załączonym przez pokrzywdzonego zapadło postanowienie o umorzeniu śledztwa (k. 996-1009). W zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu przywłaszczenie 4 urządzeń – AUTOMATU SZLIFIERSKIEGO K. o wartości 33 744,09 złotych; DIOPTRMIERZA AUTOMATYCZNEGO o wartości 6 738,20 złotych; AUTOMATU SZLIFIERSKIEGO K. o wartości 28 585,81 złotych oraz SKANOCENTROSKOPU K. o wartości 20 158,80 złotych. Zaznaczyć w tym względzie należy, iż Sąd Rejonowy zdefiniował przypisane oskarżonemu urządzenia w sposób ogólny, posługując się jedynie ich nazwą i wartością. Identyfikacja kodu urządzeń za pomocą powyższych kryteriów (nazwy i wartości), zgodnie z załączonym przez pokrzywdzonego wykazem, dała podstawy by twierdzić, że Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu przywłaszczenie: AUTOMATU SZLIFIERSKIEGO K. o kodzie (...); DIOPTRMIERZA AUTOMATYCZNEGO o kodzie (...), AUTOMATU SZLIFIERSKIEGO K. o kodzie (...) i SKANOCENTROSKOPU K. o kodzie (...). Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia wskazują zaś, że sąd przypisał T. R. przywłaszczenie urządzeń, które oskarżony odsprzedał po niższej cenie T. Ł. i M. A.. Są to zarazem maszyny, które ujawniono w salonach optycznych prowadzonych przez T. Ł. i T. P.. Rzecz jednak w tym, że z załączonych do akt sprawy protokołów (k. 166-168, 474-476) wynika, że w salonach tych ujawniono urządzenia o zupełnie odmiennych kodach niż te które przypisał oskarżonemu Sąd Rejonowy. Z informacji zawartej na karcie 168 wynika, że w salonie optycznym T. Ł. ujawniono: Skaner K. (...) o kodzie (...), Automat K. (...) o kodzie (...) oraz Dioptriometer (...). Tym samym nie ulega wątpliwości, iż z wyjątkiem dioptriometera (którego z uwagi na wielość urządzeń o takim samym kodzie nie da się jednoznacznie określić) były to urządzenia o zupełnie innym kodzie produktu niż te, które przypisał oskarżonemu Sąd Rejonowy. Wątpliwości powstają również w zakresie określenia urządzenia ujawnionego w salonie T. P.. Z informacji zawartej na karcie 474 wynika, iż w salonie tym ujawniono Automat Szlifierski K. o modelu (...), a zatem również niezgodny z tym, który przypisał oskarżonemu sąd meriti. Okoliczność ta jest o tyle istotna, iż powyższe urządzenia w zasadniczy sposób różnią się również ceną. Tym samym stwierdzić należy, iż poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne,

w zakresie określenia urządzeń przypisanych oskarżonemu, nie korespondują z informacjami zawartymi w aktach sprawy.

Jeszcze większe wątpliwości budzi fakt orzeczenia przez Sąd Rejonowy środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody. Sąd Rejonowy wywiódł, że orzeczenie tego środka wynika z nieodzyskania przez pokrzywdzonego automatu szlifierskiego K.. Zauważyć jednak należy, iż skoro Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu maszyny, które ujawniono w salonach optycznych prowadzonych przez T. Ł. i T. P., to nieuzasadniony jest wniosek o zasadności orzekania obowiązku naprawienia szkody. Zważyć bowiem należy, iż z akt sprawy wynika, że pokrzywdzony odebrał zarówno 3 maszyny ujawnione w salonie T. Ł.(k.169), jak również maszyny ujawnione w salonie T. P. (k. 476). W tym stanie rzeczy orzeczenie środka w postaci obowiązku naprawienia szkody budzi poważne wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe zaskarżony wyrok należało uchylić, zaś sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W toku ponownego rozpoznawania sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo oceni zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie poczyni trafne i precyzyjne ustalenia faktyczne. Dokonując powyższego Sąd Rejonowy spowoduje, aby pokrzywdzony wypowiedział się jednoznacznie w zakresie modeli urządzeń, które odzyskał z salonów optycznych T. Ł. i T. P.. Po uzyskaniu tej informacji Sąd Rejonowy zweryfikuje ją z informacjami zawartymi w aktach sprawy. Jednocześnie sąd I instancji winien mieć na uwadze, że znaczna część urządzeń objęta została wydanym przez prokuratora postanowieniem o umorzeniu śledztwa. Konstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie – z uwagi na kierunek apelacji – sąd meriti baczyć będzie również na ograniczenia wynikające z zakazu reformationis in peius. Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy będzie mógł ograniczyć się do odebrania wyjaśnień od oskarżonego i uzyskania informacji od pokrzywdzonego. W zakresie pozostałych dowodów możliwe będzie skorzystanie z art. 442 § 3 kpk.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Michał Chojnowski